

Poština plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 5.

V Kranju, dne 4. junija 1927.

Leto I.

Pojasnilo na drugi strani.

Cenjenim bralcem!

Kdor pridobi „Škratu“ 10 novih, sigur. naročnikov, temu pošljamo eno leto list popolnoma brezplačno!

Po amerikansko.

„Ljubljana, glavni kolodvor!“

Potniki se vsujejo iz tržaškega brzovlaka. Okno na kupeju drugega razreda se odpre in pokaže se rejeni obraz Tomaža Peklarja. Pokliče postreščka, da mu znosi prtljago v garderobo. Eleganten je naš Tomaž in kako bi tudi ne bil. Pred petnajstimi leti je zapustil svojo rodno vas na Gorenjskem in se je preselil čez veliko lužo, da poizkusi tudi on srečo v blaženi Ameriki, kjer se cedita med in mleko. Poizkusil je in imel srečo. Začel je malo branjarijo iz katere je z leti nastala trgovina. Marsikateri dolar je šel na stran in v petnajstih letih se jih je že precej nabralo. Kakor vsak, tako je po dolgih letih tudi on zahrepenel po rodnem kraju — malo vsled domotožja, v glavnem pa, da se pokaže pred domačini, kaj je postal, koliko ima in da se pobaha, kaj vse je videl in česa se je naučil. Je pač to nam prirojena slabost. Komaj vidiš malo več kot domačo vas, pa že pripoveduješ vnetim rojakom o vseh mogočih in nemogočih stvareh, ki obstojajo zunaj vaškega plota. No, tudi Tomaž ni nič boljši . . . Ker ima do odhoda gorenjskega vlaka še polnih pet ur časa sklene, da si ogleda koliko je napredovala, v njegovi odsotnosti, slovenska metropola. Pred kolodvorom si najame izvoščka držeč se načela: „Bodi nobel, če si lahko!“ Obenem si je mislil, bo saj nekoga imel, ki si ga bo lahko takoj ob prihodu privoščil. A Tomaž se je opekel, kar je kmalu spoznal. Niso vsi ljudje tako za gorami, da verjamejo vse, kar jim natvežeš. Med temi je tudi Tomažev izvošček, ki ga

(K sliki na prednji strani.)

Strašno maščevanje . . .

V mali prijazni vasici dobre tri ure od mesta K. ima Janez B. svoj dom. Lepega dne se Janez napoti v mesto, da si nakupi različne reči, katere je pač rabil za gospodarstvo. Vstane ob 3. uri zjutraj ter se poda na precej oddaljen kolodvor. Še je Janez oddaljen kakih sto korakov od kolodvora, ko mu vlak odkuri pred nosom, četudi se na vso moč prizadeva, da bi dohitel vlak. Opazi samo še vlakovodja, ki se mu je ironično posmehnil, in v slovo pomahal z roko. Jezen in srdit precej robato zakolne, ter sklene maščevanje. Nato se napoti peš — v mesto. — Drugi dan pa Janez celo uro prej vstane tako, da je čakal precej dolgo na vlak. Ko isti prisopiha na postajo vlakovodja opozori Janeza, naj hitro vstopi. Janez pa se počasi dvigne s klopi, se ironično zareži in reče: „Kako pa, seveda. Vam bi bilo šeč, kajneda. Ampak rečem vam, da se nalašč ne peljem z vami.“ Ko se tako odreže, jo mahne z dolgimi koraki tri ure daleč češ, sedaj sem ga pa pošteno nabrisal. Šupe.

takoj presodi kdo in kaj je. Domenita se, da ga pelje po Ljubljani in mu razkaže vse zanimivosti. Najprej se peljeta po kolodvorski ulici mimo „Ljubljanskega dvora“, kjer je eden izmed vodilnih kinov, dalje parobrodna družba, direkcija drž. železnice i. t. d.

„Slišite, kaj pa je to?“, vpraša Tomaž.

„Ljubljanski dvor.“

„Tako? Koliko časa so ga pa zidali?“

„Ja, veja gspud, en let en pu.“

„Kaj, poldrugo leto? Pri nas v Ameriki sezidajo tako stavbo v enem letu!“

„Nej na greja.“

„Ja, ja, v resnici.“

Od tu sta se peljala proti sodnji. Nasproti nje stoji palača OUZD.

„Kaj pa je ta stavba?“

„Palača od zavarovalnice delavcev.“

„Palača, hm. Podobno ni! — Koliko časa so jo zidali?“

„En let.“

„Kaj, eno leto? V Ameriki zmaše tako stvar v treh mesecih!“

„Nej na nehaja!“

„Ne, brez šale.“

Izvošček spozna, da ga hoče Amerikanec vleči. Čakaj, si misli, boš kmalu videl, da smo pri nas še bolj podjetni, kot v Ameriki. Pelje ga po Prešernovi ulici na Dunajsko cesto. Ko prideta mimo palače „Kreditne banke“ vpraša Tomaž začudeno:

„Slišite, kaj pa je to?“

„To?“, vpraša izvošček in sam strmi začudno v palačo, kot bi jo še nikdar ne videl. „Ja, gspud, dga

vam pa n'morm povedat. Veja k'sm včeri pelu po tela gas, še ta bajta ni stala.“

Tako, si je mislil izvošček. Eno že imaš, drugo pa še dobiš. Vozila sta se še nekaj časa. Tomaž ga ni vprašal po nobeni stavbi več. Končno, ko se je vožnje naveličal, mu reče, raj ga pelje v prvovrstni hotel. Izvošček ne bodi len, ga pelje pred Rožnik in

ustavi ob cesti, kjer je bil velik kup opeke in drugih zidarskih potrebščin. Tomaž je nekaj časa molčal, potem se pa le ujezi.

„Slišite, saj tu ni nobenega hotela!“

„Gspud, kar mal nej počakaja, ga boja prec sezidal.“

Š—i

Patentiran ribič.

Za rib'ča mene kličejo,
rib'ce pa se smejejo,
Ptičica na pal'c sedi,
Veselo poje brez skrbi.

Žalosten je res moj stan,
poslušajte, kaj rečem
vam:

Kadarkoli jaz lovim
brez rib — v vodi se
zбудim . . .

Kdor zna . . .

Gospod Kidrež stopi v moderno trgovino, kjer prodajajo čevlje in druge čevljarske potrebščine. Gospodična, ki je v trgovini ga vljudno vpraša, česa želi. Gospod Kidrež pa izvleče iz žepa mal paket, ga razvije in pokaže začudeni prodajalki umetno čeljust.

„Gospodična, izvolite nekoliko natančneje pogledati to zobovje. Napravil ga je zobozdravnik, ki stanuje na trgu. Pa to je postranskega pomena. Poglejte samo to čudovito nebo iz gumija in te zaponke. Naravnost kolosalno. Seveda ne smete pri tem prezreti zob, ki so tako čudoviti, da ima človek naravnost veselje nad njimi. Samo nekaj je pri vsem — moji ženi malo kaj pristojna. Veste, zobje so nekoliko preveliki in kadar jih žena nosi, odpira s tako težavo svoja usta, da spravi iz njih komaj par besed na dan.“

„Oprostite, gospod, vse to je prav interesantno, samo pri nas niti ne kupujemo, niti ne prodajamo takih stvari, ker imamo trgovino s čevlji.“

„Saj to je ravno,“ povzame ves zavzet g. Kidrež. „Prosil bi vas namreč, da mi date še take vložke za v čevlje, da bo moja žena minilo veselje letati in stikati za menoj, kamorkoli grem. Potem bom naj srečnejši človek na svetu . . .“

Tolažba . . .

Knjigovodja Svinčnik se ga je v prijateljski družbi pošteno nabasal. Po čudnih vijugah in ovinkih se mu

končno posreči, da pride do vrat svoje sobe, kjer stanuje. Nasloni se na nje, in izvleče ključ, ki ga po dolgih, gimnastično-ritmičnih vajah vtakne v ključavnico in odklene. Vrata se sunkoma odpro in g. Svinčnik pade kakor je doig in širok v sobo. A to bi še ne bilo nič hudega. Za vrati stoji umivalnik s katerega se vsled močnega sunka prevrne posoda z vodo tako, da plava g. Svinčnik naenkrat sredi mlakuže. Ves premočen se pobere in prižge luč, da ugotovi odkod pride voda v njegovo sobo. Ker se mu vse vrtili, vidi strop enkrat nad seboj, drugič pod seboj in tla nad seboj tako, da vse skupaj zamenja in pride do zaključka, da teče voda iz sobe g. Kosa, ki stanuje v prvem nadstropju nad njim. Odloči se, da ga opozori na to. Po hudih sunkih in zalelih po stopnjicah se mu posreči, da pride do njegove sobe. Trka in trka a nobenega glasu. Vrata zaklenjena. Končno vžge vžigalico, da bi se prepričal, če je g. Kos doma. Tedaj zagleda na vratih listek z napisom: Ostanem deset dni v kopelji.

„Hm,“ govori sam sebi g. Svinčnik, „če ostane, hk, deset dni v kopelji, hk, potem bo že prišel na to, da mu banja pušča . . .“

Urh: Kam pa na Binkoštni ponedeljek popoldne?

Janez: Na Primskovo k „Grajserju“, ker tam bo tombola in veselica in ne vem kaj še vse. Ti, glej, da ne pozabiš. To bo špas.

Nov zračni rekord.

Aeroplanska tovarna z zelo omejeno za-
vezo je zgradila nov tip avijona — kateri po-
stavi nov rekord in sicer polet iz Pariza preko
cele Evrope, Azije, Afrike i. t. d. v Ameriko.
Tako prekosi Lindbergha. Upajmo! Šupe.

„Deset tisoč“.

Pred premijero.

Prvi: Rečem vam, prijatelji, da je drama „Deset
tisoč“ eno najboljših del, kar jih premore do zdaj
naša literatura.

Drugi: Pred kratkim sem bral dramo pisatelja
Robidnika, ki sicer še ni objavljena, katera pa to da-
leko presega.

Prvi: Tega ne verjamem. Kako je pa naslov tej
drami?

Drugi: „Trideset tisoč“.

Po premijeri.

Profesor Peresnik: Drama je res nekaj poseb-
nega. Značaji so naravnost izklesani, tehnika izborna
in potem to krasno naraščanje od dejanja do de-
janja —

Trgovec Trebuh: Kakšno naraščanje, lepo vas
prosim? Saj je v vseh treh dejanjih govor — samo
o desetih tisočih.

Prepozno . . .

Trije gospodje povabijo znano damo, da se pelje
z njimi v avtu na izlet. Tik pred nekimi hišami na
samem, se jim pokvari avto. Popravljajo in poprav-
ljajo a, ker nihče izmed gospodov ni bil kos takim
popravilom, je bil ves trud zastonj . . . Končno pravi
lastnik avta enemu izmed gospodov, naj stopi do bliž-
njih hiš in dobi kakega konja ali vola, če pa tega
nimajo, pa par krav, da jih z avtomobilom vred po-
tegnejo do bližnjega mesta.

„Oprostite, gospodje,“ pravi dama ogorčeno, „s
kravami se jaz ne peljem.“

„Prepozno, gospodična. To bi nam morali pove-
dati, predno ste sedli v avto.“

Joro.

V ljubljanski „Zvezdi“.

Največji je „frker“ poleti
v „Zvezdi“.

Tam marsikdo leži potr —
brez jesti.

Ko mrak na zemljo pada —
sameva,

in premetava se pijana klada —
uboga reva.

Na klopi kmalu on zaspi —
in zeva,

brez vsake druge je skrbi —
ta šleva.

iz spanja pa se on zbudi —
že na večer,

ker sanja v glavi mu roji —
strašna kot zver.

A zopet vrže ga zaspanec —
pod klop,

priduša, kolne se pijanec —
brez not.

Dovolj je tega že biló —
nocoj.

Postava vzame vas takoj s seboj!
Ojoj, ojoj!

2.

Brezposelnih je tu dovolj,
ker „Zvezda“ lajša jim to bol.
Cel božji dan vam v njej sede
za jesti enkrat le dobe.

namesto hrane se pa bere,
in včasih vmes se kdo zadere:

Kaj vruga bereš Nace ti,
da vse tako se ti smeji;

gotovo je kak smešen list,
ki ga izdaja humorist?

Da, da, fantini, „Škrat“ to je,
tako je listu novemu ime.

V trafiki si ga vsi kupite
da si življenje osladite.

Kaj „Slovenec“, „Jutro“, „Narod“,
 „Škrat“ je ta za novi zarod.
 „Škrata“ vsakdo danes bere,
 in za mizo z njim se vsede.
 „Škrat“ nam daje res življenje,
 Lajša nam gorje — trpljenje.

3.

V „Zvezdi“ tudi godba svira,
 vse živo je — in promenira
 naj staro bo, mladó in lepo,
 vmes dobi se kaj na slepo.
 Noblesa vre ljubljanska vkup,
 spoznaš tu koj plesalca-hup,
 ki kaže svoje nizke pete,
 Iz žepa gledajo mu zete.
 Kdo njemu hoče pomagati,
 in cigarete boljše mu poslati? . . .

4.

Da bi „Zvezda“ lepša bila
 brusača si je naročila,
 Na drugi strani je baraka,
 kjer vpije se cel dan od spaka.
 V „Zvezdi“ tud' dobiš trgovca,
 Dobiš tud' vse če 'maš kaj novca.
 On vabi te na „karamel“,
 misleč, da je že v Rim prispel . . .
 Kdor karamele od njega vzame,
 palčka v grlu mu ostane.

5.

Oj „Zvezda“, ljubca penzionistov
 marsikdo od te je — glistov.
 Ker dobili niso še
 objubljenih jim dinarčke.
 Za enkrat dobre so še kronce,
 tolažijo se s tem Polonce.

Če človek piše . . .

„O, pozdravljen, Nace. Dolgo se že nisva videla,
 Kaj pa pravzaprav počneš?“

„Kaj? Zdaj pišem svoje spomine.“

„Tako, tako . . . Ali si že prišel do tja, ko sem
 ti pred tremi leti posodil 500 dinarjev?“

Drugače mislil.

Gospod Golaž pride po dolgem času na obisk
 k svojemu znancu, ki je že devet let poročen. Srečna
 zakonca mu predstavi tudi svojo družinico. Ko pre-
 šteje Golaž otroke pravi smehljaje: „Tako, tako, se-
 dem otrok že imata.“

„In osmi je na poti,“ dostavi žena.

„Res? Kdaj ga pa pričakujete?“

„V par minutah. Šel je namreč k peku po kruh.“

Klin s klinom.

Gospa: „Kati, vaš ljubi je pa zares zal dečko.“
 Kuharica: „Ja, ja milostiva. No, pa tudi vaš gos-
 pod soprog ni za zametavati . . .“

Kranj, v maju 1927.

Dragi prijatelj!

Maj . . . Polja in travniki, gaji in logi, z eno be-
 sedo — vsa narava se je odela v zelenje. Vse brsti,
 poganja in cvete. Pisana odeja vsenaokrog.

„In kamorkoli te popelje pot,
 srečavaš pare vsepovsod . . .“

Na drevju ptice, pod njimi fantje in deklice. A —
 kaj bi! Je pač oni mesec in čas, ko sili ptič v ptiča,
 človek v človeka. Kaj se hoče. Vsaka reč o svojem
 času. In zato ni pripravnejšega, kot je maj . . . Pa je
 res prijetno. Navsezgodaj, ko se zbudiš, že slišiš Ma-
 tevža, ki kida gnoj in veselo prepeva:

„Pa v celi fari gorše ni
 od moje Reze, k'je za tri . . .“

Sosedova Reza pa opravlja prešiče in veselo
 odpeva:

„Snoč je biv, dav je šu
 drev bo pa spet pršu —“

Lepo je res in človeku, čeprav je sam, kar srce
 poigrava, ko gleda vse to in poslušá . . . Čemu bi
 Ti vse to opisoval? Vem, da je pri vas baš tako, če
 ne še lepše. Dejal bi, da je lepše kajti — lepota in
 idila sta doma na deželi. V mestu pa je pol nareje-
 nega, pol prisiljenega tako, da o idili in lepoti težko
 govoriš, pa naj se tiče žensk ali moških ali česa dru-
 gega. No, smo pa v drugih stvareh in ozirih na bolj-
 šem. In je to drugo baš tako idilično — če ne še
 bolj — kot ono prvo.

Dolgo Ti že nisem pisal. Nabralo se je od tedaj
 toliko zanimivih stvari v našem mestu in njega nepo-
 sredni okolici, da jih bom težko spravil vse na papir.
 Naj se za danes omejim na najvažnejše.

Že takrat, ko si bil Ti tu, je bilo precej avtomo-
 bilov in njih srečnih gospodarjev. Zdaj je to število
 poskočilo štirikrat, če ne petkrat in bo kmalu tako,
 da se bo vsak meščan vozil z motorjem ali avtom in
 da bodo konje polagoma uvrstili med „luksus“. Pra-
 vijo, da ima avto precej prednosti pred četveronožci.
 Prvič je vožnja hitrejša, drugič ni treba hlapca, ne
 hleva, ampak zadostuje dvorišče in malo korajže. Se-
 veda, če jo imaš preveč (korajže namreč), je zopet
 narobe. Ako imaš konja in se pelješ ven si siguren,
 da boš prišel domov — pa če se ga tudi nabereš,
 da ne vidiš ne ceste, ne konja pred seboj. Z avtom
 pa je druga. — Samo pomisli, kaj se je zadnjič pri-
 petilo. Gospod Puch in mali Ford sta se peljala na
 sprehod tja proti Ljubljani. Volje sta bila že takrat
 židane. V Medvodah pa je naenkrat skočil vrag v
 Pucha in mu zmešal čreva, da ni mogel ne nazaj, ne
 naprej. Ford se je trudil, da bi mu spravil čreva v
 red a, ker se mu je preveč vrtelo, je bil ves trud za-
 stonj. No, nazadnje sta si ga na žalost in jezo prav
 pošteno privoščila in se domenila, da bo Ford po-
 tegnil Pucha nazaj do mesta. Staknila sta nekje vrv
 in Ford je privezal Pucha za svoj zadnji konec ter
 ga polagoma vlekel. Nekaj časa je šlo po sreči.
 Sredi poti pa je Pucha naenkrat zmanjkalo. Zavozil
 je v tri metre globok obcestni jarek in se lepo zadel-
 lal med vejevje. Hudega sicer ni bilo in dasi je pre-
 spal celo noč na prostem ni dobil ne pljučnice —
 kaj, še nahoda ne. Samo so dejali, da je bil prizor
 drugi dan nad vse zanimiv in veličasten, ker mu je

glava zlezla tja, kjer počivajo navadno noge in noge tja, kjer je mesto za hrbet in glavo. Hujšega pa ni bilo. A, da je to najmanj, kar Te more v podobnem slučaju doleteti, je jasno. Zato, dragi prijatelj, kadar boš volil med avtom in konjem: odloči se za konja! Jaz bi se že.

Kar se glasbe in koncertov tiče smo razveseljivo napredovali. Gotovo si pred leti kdaj poslušal v ljubljanski Zvezdi cigansko godbo. Prijatelj, tudi pri nas jo imamo. Ni sicer tako številna in tako zastopana z inštrumenti kot je bila ona a, za tako malo mesto kot je Kranj že gre. Pa še eno prednost oz. posebnost ima naša pred bivšo ljubljansko. Od časa do časa nameravajo napraviti potujoči promenadni koncert in to kar med tednom dopoldne. Če bo pa šlo, tudi popoldne. Do zdaj sta bila dva za poskušnjo in sicer dopoldanski in popoldanski na en dan. Upam, da se je stvar obnesla (če ne za vse, saj za enega izmed njih) in da jih bo še več. Je pa tak koncert res nekaj izvanrednega in posnemanja vrednega. Pri njem nisi navezan (kot pri drugih), da bi ga poslušal stoje na enem mestu in bi moral v ta namen še iz hiše. O ne. — Ostanesh lahko kar doma in ga poslušash pri oknu, ker se vrši cel koncert med vožnjo v kočiji. Eden igra na sedežu v kočiji citre, drugi na poku orglice, tretji pa stoji zadaj na peresih in daje s štefanom takt. Cela zadeva se potem zmerno pomiče po trgu in ulicah tako, da so jo deležni vsi meščani. Ni ideja imenitna? Veruj, da je, ker stvar ni samo ušesom prijetna ampak tudi očem. Vam do zdaj gotovo še ni padlo kaj takega v glavo? Poskusite! Morda se tudi pri vas obnese.

Naj končam. Marsikaj bi Ti imel še povedati in poročati a zaenkrat naj bo dovolj. Bom pa o ostalem drugič.

Do tedaj Ti želi vse dobro (sebi pa slabega ne)

Tvoj —fi—

Nepreložljivo.

Sodnik: „Kaj vam ne pride na misel? Sedaj se hočete ločiti, ko ste vendar 10 let že živeli s svojo ženo.“

Zakonec: „Ja, gospod sodnik, je pač že skrajni čas . . .“

Nevarno.

Gosposki sluga I.: „Kako, li si tako fino službo že zapustil? Saj si komaj vstopil.“

Gosposki sluga II.: „Da. Pomisli, taka nesramnost od gospode — mi nastavijo stodinarski novc pod divan v jedilnici, da me preizkusijo, sem li pošten — ali ne . . .“

„Gosposki sluga I.: „No, in ta dvom te je tako užalil, da si na mestu zapustil službo?“

Gosposki sluga II.: „Ah, kaj še — šel sem ja — ampak na lim . . .“

Otroški napredek.

Baron (kazoč na razvaline nekdanjega gradu): Glej Oto! tam so gospodovali nekdanji predniki.“

Sinček: „No, ti predniki so pač slabo gospodarili, ko so še same razvaline . . .“

—fi—

Če človek znori . . .

Ah, čuj me draga ljubica!
Brez tebe meni zdravja ni,
brez tebe ni življenja mi,
kjer ljubim te iz dna srca —
od glave do peta!

Usmili se me, deklica!
Odkar so moje te oči
zagledale, so vse noči
mi brez pokoja, dragica,
ti moja srčkana!

Poslušaj mene, mucika!
Postava res velika ni
a srce moje je za tri,
saj zlezla vanj si ti mi vsa,
od vrha pa do dna.

Zato me vzemi, ljubica!
Jaz nosil te na rokah bom
in kakor raj ti bo nov dom,
ker ljubim te iz dna srca —
od glave do peta!

—fi—

„Mica brez ribe“
ali
„Emancipacija in šport“.

Ojej, ojej, kaj bo pa zdaj?
Lovila je ribice Micika —
a vjela se njena je kiklica.
To nič bi še hudega ne biló,
če bi se pod krilom ne videlo —
pst . . . Zapik in klicaj!

Je riba iz vode pokukala
in Miciki sladko se muzala:
„Ojej, ojej, pozdrav gospodična!
Je vaša res postavica mična.
Če bi vaš fant za tole zdaj znal,
od srca bi res se vam smejal!“

In kužek se smeje hovhov, hovhov,
in solnce na nebu se smeje —
saj vidita več kakor preje . . .
Sklenila pa Micika zdaj je trdno,
da ribic več v vodi lovila ne bo,
ker nudi na suhem se boljši ji lov.

♦♦♦♦♦
Njena prva misel.

Gospod (dami, ki ji je mož umrl): „Moje srčno so-
žalje k nenadomestljivi izgubi.“

Vdova: „Ali sem zares že tako stara?“

Oglašajte v našem listu!

Iz šole.

Učitelj: „Torej Prekla, vzemimo, da potuje tvoj oče
in Tržiča v Kranj in sicer peš ter prehodi 5 km na
uro. Tvoj stric pa odide iz Tržiča tri četrt ure pozneje
in prehodi 6 km na uro. Povej mi sedaj, kje bo tvoj
stric došel tvojega očeta?“

Mali Francek: „V prvi gostilni, gospod učitelj.“

Premeteno odgovoril.

Boljše situirana dama ima zvečer povabljene go-
ste in med pogovorom se sarkastično nasmehne gos-
podu, ki je bil eden izmed redkih samcev: „Verjemite
mi, da samo poročeni gospodje vedo, kaj je srečno
življenje.“

Gost: „Res je, milostljiva. Ali takrat je že pre-
pozno . . .“

Čeden kandidat za samomor.

— Če ste si hoteli vzeti življenje — zakaj ste
pa takoj klicali na pomoč — ko ste skočili v vodo?

— Se nisem preje spomnil — ravno v vodi mi
je prišlo na misel, da sem jutri opoldan povabljen
k svojemu prijatelju na kosilo . . .

Tudi dober revanž.

— Torej, gospodična, katera stanuje zraven vas,
igra celi dan klavir — ali ne morete ničesar ukreniti
proti temu?

— Ničesar. Ali, zato pa celo noč nazarensko
kašljam.

Sreča v nesreči.

Micika: „Ah, kako sem vendar nesrečna!“

Ančka: „Zakaj?“

Micika: „Pomisli! „Trikrat sem ta teden že obis-
kala svojega fanta in ga nisem dobila nikdar doma.
Ne vem, kaj vendar misli.“

Ančka: Jaz sem pa v tem oziru mnogo srečnejša,
obiskala sem ga ta teden sedemkrat in sem ga dobila
vedno doma.“

Micika: „Ah, kako si srečna, da ga vedno dobiš
doma. Kje se pa nahaja?“

Ančka: „Dobil je namreč teden dni zapora —
ali — ni treba nikomur praviti.“ Sodni sluga.

Pri zdravniku.

„Gospod Pavčnik, katar težjega značaja in poleg
tega še zastrupljenje z nikotinom. Vsekakor vam mo-
ram prepovedati kajenje.“

„Najlepša hvala, gospod doktor.“

„No, vi ste prvi, ki se mi je zahvalil zato, da
sem mu prepovedal kajenje.“

„Ja, gospod doktor, vi ste prepovedali kajenje
gospodu Pavčniku, jaz pa se pišem Klančnik.“

Znano je, da je živina neumna, pa je res — sama seno jé, nam pa pečenko daje.

Listnica uredništva.

Radoslav Ljubljana. Premalo humorja. Poskusite kaj drugega, morda Vam bo bolje uspelo.

**V nedeljo, dne 12. junija
vsi na tombolo Sokola
v Stražišče!**

Na Binkoštni torek, dne 7. junija
gustuje Ljubljanska **drama**
v Narod. domu v Kranju

V sredo, dne 15. junija
gostovanje Ljubljan. **opere**
istotako v Narod. domu v Kranju

Poravnajte naročnino!

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

Ženitna ponudba.

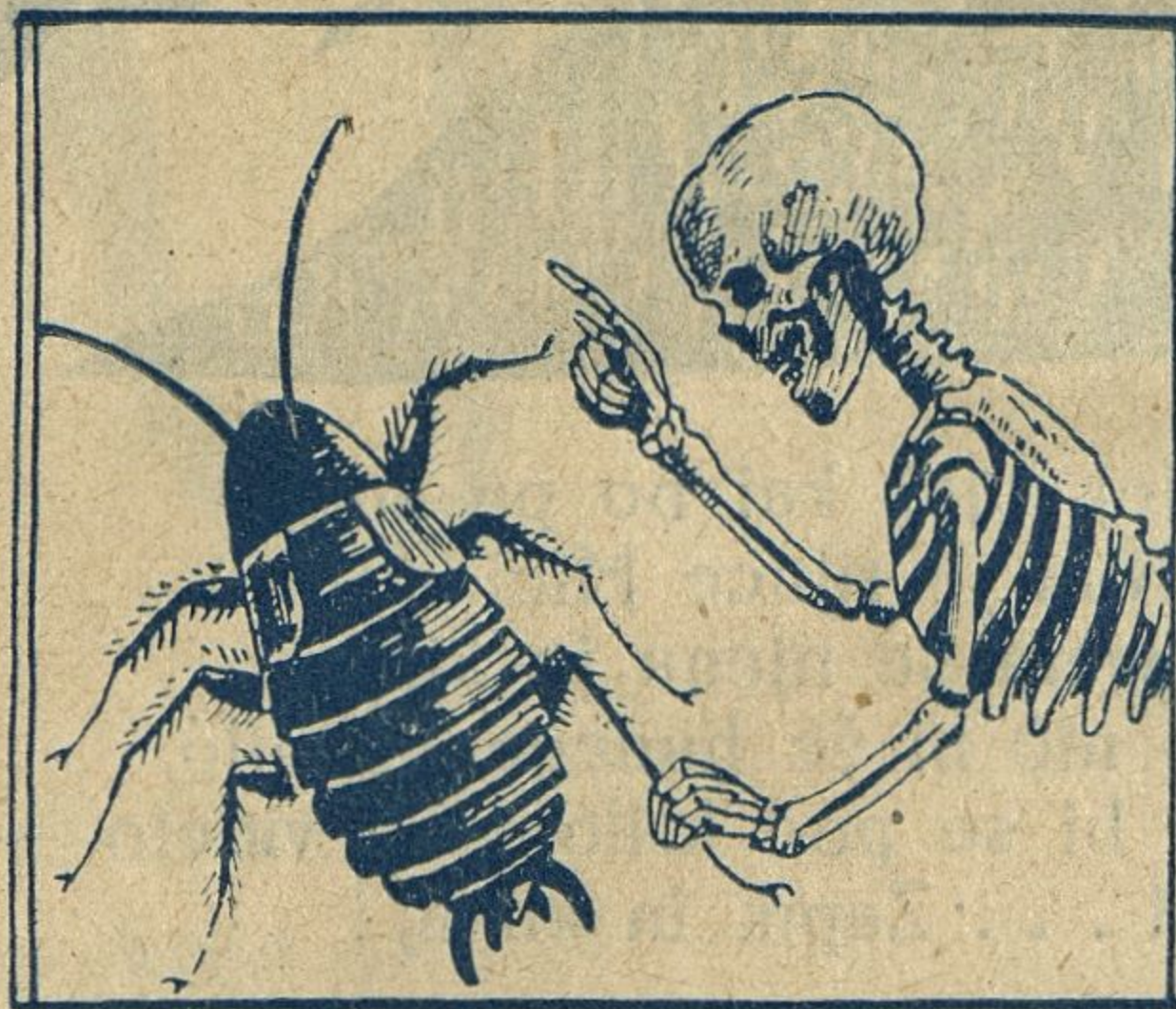
Mlada in simpatična gospodična, stara trideset let, posestnica dveh mlinov in žage, želi tem potom znanja z gospodom plemenitega značaja, ne nad 50 let starim, ki ima veselje do gospodarstva in mal kapital za povečanje istega, ki ni pijanec in zapravljivec, ki ima smisel do tihega družinskega življenja in ki ima veliko ljubezen do otrok. Slika je zaželjena a ni pogoj. Le resne ponudbe je poslati na upravo lista pod šifro „Mlin in žaga“.

TISKARNA SAVA KRANJ

Se priporoča za vse v to
stroko spadajoča dela,
ki jih izvršuje naj-
solidneje in
točno

**KONTENT
STRUP ZA ŠČURKE**

Zvečer posuti tam
kjer se ščurki nahajajo!

**Najuspešnejše
za pokončavanje ščurkov.
Cena zavitku 10 dinarjev.
DROGERIJA KRANJ**